

Όταν κάπου στα βάθη της Μικράς Ασίας ανακαλύπτεις. (Ν.Χειλαδάκης)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#) / [Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)

Στις αρχές της δεκαετίας του ογδόντα αυτός και ο φίλος του ο Μ..., είχαν πάει με διάφορα μέσα ακόμα και με οτοστόπ ένα παρθενικό ταξίδι στο εσωτερικό της Ανατολίας.

Υπήρχε η αίσθηση ότι βρίσκονταν σε ένα εχθρικό περιβάλλον καθώς ξάφνου συναντούσαν σε κάποια βιτρίνα την φωτογραφία ενός... «ήρωα» από την εισβολή στην Κύπρο.

Ήταν η πέμπτη μέρα τους στην Τουρκία και είχαν βρεθεί μετά από μια μοναχική περιήγηση στις λαξευτές εκκλησίες σε μια μικρή πόλη της Καππαδοκίας, το Νέβσεχιρ, (Νεάπολη), και περίμεναν να έρθει το λεωφορείο που θα τους πήγαινε στην Άγκυρα, στη μεγάλη πρωτεύουσα του Κεμάλ Ατατούρκ και της σύγχρονης Τουρκίας.

Ήταν απόγευμα και αφού είχαν ακόμα δυο ώρες περίπου στη διάθεσή τους, αποφάσισαν να κάνουν μια βόλτα στο παζάρι.

Έβλεπε φυσιογνωμίες τόσο γνώριμες, λες και βρίσκονταν σε κάποια ελληνική κωμόπολη.

Το μόνο ίσως διαφορετικό ήταν οι αργόσυρτες φωνές του μουεζίνη στους μιναρέδες.

Εκεί που γύριζαν παρατηρώντας την αγορά και του κατοίκους, τους πλησίασε τότε κάποιος «ευγενικός» κύριος που είχε καταλάβει πως ήταν ξένοι και τους ρώτησε στα Γαλλικά: «Είστε Γάλοι;»

Ο φίλος του δίχως να διστάσει απάντησε: «Γιουνάν», (Έλληνας), κάτι που ο ίδιος δίσταζε να το πει, έχοντας μια βαθιά προκατάληψη της αμοιβαίας εχθρότητας μεταξύ των δύο λαών.

Ο ευγενικός κύριος αμέσως μόλις το άκουσε έμεινε για λίγο έκπληκτος, καθώς του ήταν πολύ δύσκολο να πιστέψει πως δυο Γιουνάν είχαν έρθει εδώ, στα βάθη της Ανατολίας, σε μια περίοδο όπου οι δυο χώρες βρίσκονταν σε κλίμα καλλιέργειας αμοιβαίας εχθρότητας.

Στη συνέχεια ήρθε η σειρά τους να εκπλαγούν.

Ο κύριος αυτός άνοιξε τα χέρια του και τους... αγκάλιασε σφιχτά σχεδόν κλαίγοντας.

Τους κάλεσε φανερά συγκινημένος να τον συνοδέψουν.

Στο δρόμο αφού ξεπέρασε τους δισταγμούς του άρχισε να μιλά στον ευγενικό αυτό κύριο στα τουρκικά.

Τότε η συγκίνησή του κύριου αυτού μεγάλωσε ακόμα περισσότερο καθώς είχε πλέον πειστεί απόλυτα πως είχε βρει κάποιους... «χαμένους του συγγενείς»!

Άρχισαν να ανεβαίνουν ένα μονοπάτι που οδηγούσε στο λόφο της πόλης και το τοπίο που απλωνόταν κάτω ήταν μαγευτικό. Θύμιζε ανατολίτικες σκηνές παραμυθιού με τους αιχμηρούς μιναρέδες να διασχίζουν τον ουρανό.

Σε λίγο έφτασαν σε μια γειτονιά όπου ένιωσε με τη σειρά του μεγάλη συγκίνηση καθώς όλα αυτά του φαίνονταν πως έκρυβαν κάτι το πολύ «δικό» του.

Και πράγματι, ο άλλος τους έδειξε μια παλιά σκαλιστή πόρτα όπου πάνω της

υπήρχε μια επιγραφή στα... ελληνικά που έγραφε, «Καλημέρα».

Εδώ ήταν η ελληνική συνοικία.

Στη συνέχεια τους έδειξε μια βασιλική που ήταν η εκκλησία του χωριού και που τώρα ήταν αποθήκη. Ήταν μια μικρογραφία της εκκλησίας του Αγίου Δημητρίου της Θεσσαλονίκης, εδώ στα βάθη της Ανατολίας.

Μετά από τις αμοιβαίες συγκινήσεις, και αφού «ηρέμησαν» λίγο, κατέβηκαν από το ύψωμα και έφτασαν σε ένα καφενείο το οποίο βρισκόταν σε μια μικρή πλατεία.

Μέσα από το καφενείο διέκρινε κάποιες φιγούρες να τους παρακολουθούν και να τους χαιρετούν σαν να γνώριζαν ήδη ότι βρίσκονταν εκεί.

Βγήκε τότε έξω ένας πανύψηλος άντρας με ένα αγέρωχο αρχαϊκό ύφος και αφού τους κοίταξε για λίγο με έντονο βλέμμα ξαφνικά τους αγκάλιασε με τέτοια θέρμη που θα του έμεινε αξέχαστη λέγοντας: «Καρντεσίμ Γιουνάν»!

Φαινόταν σαν να έβγαζε κάποια απωθημένα από μέσα του συναντώντας τους... απογόνους κάποιων Γιουνανλάρ, που κάποτε βρισκόνταν και αυτοί εκεί, στην ίδια πόλη.

Όπως τους εξήγησαν αργότερα οι δυο καινούργιοι φίλοι τους, ήταν καθηγητές Αλεβήτες που είχαν μετατεθεί με δυσμενή μετάθεση σε εκείνη την περιοχή γιατί είχαν αναπτύξει... «προοδευτική» δράση και γι αυτό τους παρακάλεσαν να μην τους βγάλουν καμία φωτογραφία.

Και οι δυο, αν και δεν θυμάται πια τα ονόματά τους, θα του έμεναν αξέχαστοι, όπως αξέχαστη θα του έμεινε από τότε αυτή η χώρα όπου σε κάθε του βήμα ανακάλυπτε και ένα ελληνικό ίχνος, είτε αρχαίο, είτε βυζαντινό, είτε, τέλος, μικρασιατικά ελληνικό.

Αυτό το ταξίδι στο οποίο συνάντησαν και άλλες «εκπλήξεις», ήταν ένα ορόσημο στην ζωή του και από τότε αποφάσισε να ασχοληθεί με ότι έχει σχέση με αυτόν τον ευλογημένο αλλά και ποτισμένο με αίμα, τόπο!

ΝΙΚΟΣ ΧΕΙΛΑΔΑΚΗΣ

Δημοσιογράφος-Συγγραφέας-Τουρκολόγος

nikosxeiladakis.gr